

Z diskusního fóra ExoSpace vyjímám názory a úvahy.:

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

19. úno 2020, 11:01

Dudr říká : Ale to už nejsme schopni pozorovat, my vidíme pouze do vzdálenosti 5,8 Gly a dál jsou to jen výpočty podle nějakých modelů.

Valach říká : Máte pravdu, že symetrický vesmír má střed rozpínání, ale ten střed je přece nedosažitelný, ne? Něco jako povrch koule...

A pan O.Dvořák si také představuje vesmír jako sklenici vody a v ní rybičky šumivé tabletky... a že hmotu „Někdo“ v prostoru z toho prostoru od big-bangu = singularity vytlačuje...; nic proti kreativitě, naopak. Každý má právo na omyl, nejen Kulhánek.

Já řeknu toto : 95% informací o vesmíru dostáváme „zářením“ které tu chytáme a analyzujeme (a 2% informací dostáváme z Vesmíru ještě pomocí meteoritů) A co pak děláme s tímto zářením ??? Rozkládáme ho na spektrum. A co dál ? Teprve ze spektra můžeme lovit informace. Přišel Hubble a řekl, že našel rudý posuv čar ve spektru. Přišli mudrci a prohlásili, že tento posuv je podobný jako Doppler a... a ejhle Hubble vymyslel zákon o rozpínání (vyčtený z rudého kosmologického posuvu čar) a to jen z jednoho bodu-singularity. Zákon praví $v = H \cdot d$ . ... a máme tu „zrod vesmíru v bodě-singularitě. Ale to je vývýmysl lidského mozku, je to vyhodnocení lidským mozkiem, že rudý posuv je z důvodů axiálního rozpínání ze Vzniku vesmíru v jednom okamžiku a že se od té doby rozpíná, zase jen axiálně. Kde je důkaz toho, že rudý posuv VYPOVÍDÁ o axiálním rozpínání čp z jedné singularity ???? Cokdyž neplatí rovnice $v = H \cdot d$ (vydedukovaná z rudých posuvů) a vesmírný čp se „rozbaluje“..., nikoliv rozpíná ?“?! Rudý posuv kosmologický klíďo-píďo může vypovídat rozbalovávání křivosti prostoru, nikoliv „natahování“ jak SM říká, že se „rodí body prostoru“ mezi galaxiemi „z Ničeho“..., může být vyhodnocen jinak než prááávě Hubbleovsky. Kdo dokáže, že takový názor je absolutně špatný, fantasmagorie, nekorektní, nežádoucí, nerealistický, nemožný, atd. Naopak (!) : bude-li se (dle vyhodnocení rudých posuvů jakožto „rozbalovávání“ celého vesmíru, respektive narovnávání křivých dimenzí, z počátečního velmi křivého čp, čili coby důkaz pootáčení globálního časoprostoru, narovnávání počátečný vyšší křivosti čp do plochosti dnešní) uvažovat o tom, že ranný vesmír, jeho časoprostor, byl hodně „křivý“ , plazma není nic jiného než „vřící samotné vakuum“, tedy dimenze veličin čp - tj. sbalený do „pěny dimenzí“, a ta se „časem“ rozbaluje..., tak můžete přijít k abstraktním vizím, že vesmír se vlastně „rozbaluje“ vlastně v každém bodě, všude kolem nás, v kuchaři, před panelákem, u Měsíce, no všude v každém bodě vakua, : všude kolem nás je minisvět s planckovskými i podplanckovskými rozměry , a tam už je vakuum, ale, ale jaké ? : pěnící se, vřící vakuum s virtuálními částicemi rodícími se přímo z čp. a co tam „vře“ ? no dimenze čp, které tam mění tu křivost mřížky-přediva-sítě těch 3+3 dimenzí. Postupně do vyšších škál se čp narovnává do dnešní !naší“ velikosti a nad ní pak je škála těch málo křivých dimenzí v 10^{26} metrů. Jenže toto kde jsme my, je stav – „stop-stav“ v čase 13 miliard let od té singularity. V každém historickém věku – „stop-stavu“ je křivost čp jiná a jiný rudý posuv .A je to náš klam, že se Vesmír rozpíná z jednoho bodu, rozpíná-rozbaluje se všude po celém vesmíru kdekoliv v každém bodě je planckovská škála s minivelikostí, i i ta globální rozbalená škála s galaktickou velikostí. . Atd. (byla to jen

opravdu hodně zkrácená verze výkladu, jindy lze rozvinout více a lépe) Děkuji, za neukamenování.

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

20. úno 2020, 10:25

Citace pana Dudra : Rozpínání vesmíru je potvrzeno též dilatací času u výbuchů supernov SNIa . Tedy trvání výbuchu je delší u vzdálenějších supernov. Je tam přímá úměra. Moje reakce : A dilatace času je opět vypořádaná z čeho ?, zase z rudých posuvů anebo matematicky. Dilatace času „neplatí“ na testovaném tělese, tam běží čas stejným tempem jako v základně, ale informace, která z tělesa hýbajícího se cééčkem, doletí do oka Pozorovateli „vykazuje“ dilataci., informace zářením „nataženým“ se vyhodnotí jako dilatace, nikoliv realita „na tělese“ pozorovaném. A ta informace je co ? opět záření a z něj to „vyhodnocované spektrum a ... a spektrum nevykazuje „axiální rozpínání, ale „rozbalovávání. Představte si počáteční čp jakožto „hodně zmačkaný papír- pěna“ a to pěna zmačkaných dimenzí veličiny DELKA... a ten papír zmačkaný se začne „narovnávat“ nikoliv axiálně ale po nějakých křivkách – rozbaluje se do stavu plochého euklidovského čp...; jenže při rozbalovávání lze připustit, že se rozbaluje k a ž d ý bod tohoto prostoru (časoprostoru) a to všude kolem nás. Ona „planckova délka-interval“ je v každé historické době od Třesku, jen v jiném měřítku. Když se ocitne Pozorovatel v nějaké historické době např. 5 miliard let od Třesku, také bude koukat „do škál planckovských a do škál globálních“, jen uvidí „jiné intervaly“. Myslíte si že kdybychom umístili Pozorovatele do planck škály, že by směrem globálním viděl, pozoroval jen a jen a jen rozpínání nikoliv „vlastní“ zcvrkávání ??

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

20. úno 2020, 12:14

Re: Může zrychlené rozpínání vesmíru způsobit gravitace?

Citace : A k tomu rozbalování, jak si to představujete? Jako rozbalování koberce? Tam je ale nějaká rotace a ta není pozorovaná.

http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_065.jpg Tu animaci jsem si vyhledal na netu jako trošku podobnou mé představě, není to však stále přesná představa, musíte si domyslet...že kolem sebe máme na planckovských škálách minisvět, že na těch podplanckovských škálách kdyby byl Pozorovatel, viděl by tam "vřící vakuum" dimenzí časoprostorových ((dle mě 3+3 dimenzí)) ..., směrem do globálních velikostí intervalů až k cca 10^{57} m je čp stále více a více a více rozbalen. My-lidé-pozorovatel jsme "tady a teď" umístění cca uprostřed velikostní škály --> do minisvěta máme 10^{-31} m, do maxisvěta (na hranice pozorovatelnosti vesmíru) máme 10^{+26} m ...žijeme tedy v tééměř rozbaleném časoprostoru skoro euklidovském. Kdybychom byli pozorovatelem v historickém čase 2 miliardy let po Třesku, tak tam bychom (zřejmě) pozorovali ještě dost křivý čp kolem "sebe"...; Obrázek GIF ukažuje rozbalovávání čp z "jednoho bodu", ale...ale Vy si to musíte představit že to rozbalovoávání se realizuje všude kolem nás v k a ž d é m bodě čp i v obýváku, i na Vesuvu, i u Měsíce i u kvasaru v daleké dálce....a všichni tam jsou ve "stop-čase" 13,8 miliard let od Třesku. V tomto "stop-čase-věku" je škála velikostí "rozbalenosti" Univerza stejná http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_017.jpg . další debata příště.

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

21. úno 2020, 05:38

OndrejDvorak píše: Zmuchlaný prostor snadno a rychle

<https://www.youtube.com/watch?v=nw5RLvN7fYA>

90% veškerých poznatků z vesmíru abstrahujeme ze záření... (od ultrafialového po ultračervené) respektive „jediné“ tyto poznatky tu pak jsou nakonec Achillovou patou veškerých „svatých“ nedotknutelných, nezpochybnitelných pravd o Vesmíru z „rozkladu světla“ do plošky zvané „spektrum“...; co tam vidíme tak zázračného ?

Když se řekne „rudý posuv“ každý z vás to už 150x slyšel či četl. Ale pojďme si to poctivě a podrobněji vysvětlit...; čili kdo nám tu umí vysvětlit „gravitační rudý posuv“? Dám si úvodní zahajovací výklad : Světlo z vesmíru je vlnění...letí k nám rovně obrovskou dálku z kvasaru ,letí tedy „po dimenzi x“, po jedné ze tří časoprostorových dimenzí. (zanedbám to, že letí ta vlna i v dimenzi „y“, tedy v ploše „xy“, kde „x“ je sto miliardkrát delší interval než interval na dimenzi „y“). My ho chytáme přes skleněný hranol a lámeme ho na malou plošku „yz“, kde se zjeví barevné spektrum. Tato „ploška-spektrum“ je kolmá na osu příletu světla „x“ a...a my na tom spektru analyzujeme jakési posuny čárek. ...posuny v ose „z“ kolmé na osu „x“. A pak se prohlásí/vyhlásí, že posun „z“ v ploše „yz“ (v milimetrech) je výsledkem změny vlnové délky na ose „x“ (také v nějakých centimetrech až metrech). Jenže : v čem je princip ??????, proč když světlo prodlužuje svou vlnovou délku na „x“, že se posouvají čárčky na spektrum-plošce do „z“ ? Je tu odborník na vysvětlení. Příště bych rozvedl ještě podivnější „posun“, posun gravitační, což je co ??, co se posouvá, jakási změna frekvence (na jakém stínítku ,), která se mění mění-li se zase ta vlnová délka v ose „x“ ?

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

22. úno 2020, 08:12

Rád bych kdyby mě někdo z odborníků vysvětlil něco (za chvíli padne ona otázka) na „gravitačním rudém posuvu“. Nejdříve krátké zopakování co kosmologie říká o „rudých posunech“, cituji WIKI : Rudý posuv (též červený posuv) je prodloužení vlnové délky elektromagnetického záření na straně přijímače ..., na jeho stínítku, kde se v plošce „yz“ zobrazí spektrum a v něm pak ony tři druhy rudých posunů čar... (porovnává se poloha laboratorní čáry např. sodíku s čarou sodíku, která doputovala od emitenta – kvasar)..a tento posun „na stínítku“ je následkem toho že přiletělo světlo (v ose „x“ z kvasaru) a přineslo prodlouženou vlnovou délku. Kosmologie rozlišuje 4 druhy rudých posuvů čar na stínítku, tj. v „jednom“ spektru pozorovatele. ...potažmo kosmologie rozlišuje čtyři druhy „prodloužených vlnových délek“ emitovaného záření, (zopakují : v „ose „x“ se prodlužuje délkový interval toho záření, v ose „z“ se posouvá po délkové dimenzi „z“ posuv oné čááárečky sodíku. zopakují : vždy jde o „délku“ o veličinu délkovou. O délku vlny a délku posunu čárečky) .

První rudý posuv je prý dopplerův kdy se Pozorovatel a Emitent-lokomotiva od sebe pohybují „vlastní“ rychlostí ...druhý doppler je (opisují WIKI) Relativistický Dopplerův jev popisuje změnu vlnové délky, která nastane, pokud se zdroj a příjemce elektromagnetického vlnění vůči sobě vzájemně pohybují. Na rozdíl od klasického Dopplerova jevu jsou započteny efekty dilatace času podle speciální teorie relativity. Třetí rudý posuv na destičce-spektru pozorovatele nastane jakožto !kosmologický což prý je stejné natahování intervalu vlnové

délky a pak posunu čárečky ve spektru, ale pohyb těles – Pozorovatele a Emitenta se neděje „vlastním“ pohybem těles fyzikálního původu, ale „natahováním“ samotného prostoru rastru-sítě-podloží-čp arény-přediva čp. Stále se jedná o porovnávání intervalů „délkových“ interval vlnové délky záření a interval posunu a stínítka-ve spektru-na spektru.

Nyní přijde ten čtvrtý rudý posuv, říkají mu (cituji WIKI) : Červený gravitační posuv – závislost frekvence fotonů v důsledku působení gravitačního pole. Fotony opouštějící těleso snižují svou frekvenci (červenají), naopak fotony přibližující se k tělesu zvyšují svou frekvenci (modrají). Jev je způsoben změnou rychlosti chodu hodin v blízkosti hmotných těles. Při výstupu ze silného gravitačního pole (např. z povrchu bílého trpaslíka nebo neutronové hvězdy či z blízkosti Schwarzschildovy sféry) se vlnová délka záření prodlouží. A už jsem se dostal k té své otázce : Přiletí světlo (ke mně do Pozorovatelny) z neutronové hvězdy a nese „prodlouženou“ vlnovou délku (potažmo na stínítku vidím posuv čar). Tento interval vlny se měnil (od „laboratorního lambda“ velikosti v okamžiku výstupu z hvězdy až po opuštění všech silných gravitačních hladin pole kolem hvězdy svým průletem ven za hranici působení silných polí, a tam už má „lambda“ novou délku, která doletí nezměněná k nám) nikoliv po cestě mezi Pozorovatelem a Emitentem, ale přímo u hvězdy. Opakuji : foton vystupoval ven z té hvězdy, a prolétal „vrstvami“ gravitačního pole, a tak prý se vlna natahovala průletem hladin gravitačního pole, protože se prýyý měnila frekvence průletem polí (což je „čas“ lomeno čas“, tedy delta „t“ lomeno „t“). Zopakuji : Fotony opouštějící těleso snižují svou frekvenci, postupně (červenají) mění se tu průchodem gr. pole tempo chodu hodin (né hodin, ale vlastního času) v blízkosti hmotných těles... čímž se při výstupu ze silného gravitačního pole vlnová délka záření prodlouží.

A už se blížím k té mé vlastní otázce : Když ono světlo opustí neutronovou hvězdu a už se nalézá kousek dál od hvězdy za vlivem těch gravitačních potenciálů polí, tak už má nastaveno (pootočeno) vlnovou délku - „lambda“ takové, které pak letí a letí v nezměněné velikosti ; a takové „lambda“ pak chytáme doma –zde na stínítku. Jak může potom se měnit „rudý posuv čárek“ na stínítku ??...jak a z čeho můžeme vyhodnotit PŘEDEM !!! fyz. údaje svítivost, hmotnost aj. té hvězdy ještě než proletělo světlo ?? (potažmo její velikost gravitačního pole kolem ní) a z těchto („od boha připravených údajů“) zjistit zahajovací „lambda“ před průletem gr. hladinami hvězdy“? jak se může „zrodit“ rudý posuv na stínítku z důvodů „poměrů dvou časových intervalů“ měnících velikost v gravitačním poli které „předem“ neznáme ?!!

Když si pustíte video Od prof. Křížka na téma „tři druhy rudých posuvů“ je to totálně zmatečný výklad a nedozvíte se logiku, motivaci, důvody, smysl, vůbec nic logického a moudrého., jen tlachání „hop-sem, hop-tam“, šup-sem šup-tam a děkuji Vám vážení posluchači za pozornost. <https://www.youtube.com/watch?v=r7hEH4odvCg>
Poznámka : už můžete přemýšlet o tom, že světlo, které opouští hranici hvězdy (zahajuje svůj let) „nabere na sebe“ vlastní soustavu souřadnou xyz a ta není stejná-shodná jakou jí má budoucí „příjemce-pozemský pozorovatel“.. ale než se ten foton z hvězdy prokouše „k ř i v o s t í časoprostoru“ kolem vlastní hvězdy, jak to říká OTR, tak foton pootáčí –pootáčí a pootočí svou vlastní soustavu a „za hranicí toho silného gr. pole“ už tam má nastavenou soustavu xyz skoro shodnou s naší soustavou Pozorovatele, ale „s rudým posuvem čar“.

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

23. úno 2020, 06:06

Pane Dvořák, zdá se, že tu jsme na diskusi sami dva. A oba vyzýváme odborníky, aby nám otázky zodpověděli. Bohužel. Mlčí a dokonce (jak vím z jiných diskusí za poslední roky) by

nejraději prosadili v Parlamentu zákon o tom, aby se laikům zakázalo vyptávat se... veřejně. Takže „pojďme dál“...; Fyzikové bezrozporně tvrdí, že v celém vesmíru, právě teď, na každém místě a v libovolném stáří vesmíru plyne čas stejným tempem. Je to pravda? Právě „teď“ je všude (!) ve vesmíru stejný čas = stejné stáří „od Třesku“. Je to tak? Plyne všude (v každém „koutu“ vesmíru) v celém vesmíru stejné tempo chodu času? Nemůže a nesmí být zkoumáno zda čas v různou historickou dobu má různá tempa plynutí, odvíjení? Já jsem nedávno schytl velmi nekorektní posměch, (ba hůř) když jsem tyto názory řekl nahlas: že i tempo plynutí času se od Třesku (možná) mění... s tím rozbalováním prostoru (ze zmuchlaného stavu dimenzí do euklidovsky plochého stavu časo-prostoru tj. „mřížky-rastru-podkladu-přediva-arény“... takto rozmanitě světoví fyzikové nazývají časoprostor 3+1D) se „rozbaluje“ i křivost času. Křivost času dokazuje OTR. Je u každé těžké hvězdy až černé díry. Křivost času je pro m ě n l i v o s t tempa plynutí. Dnes jsou hitem gravitační vlny: opět..., co jiného to je, než úkaz o proměnlivosti tempa plynutí času, porovnání tempa u povrchu neutronové hvězdy a tempa v místě vzdálenějším od neutronky, kde už gravitace silně oslábla. Čas „projde“ od hvězdy potenciálovými vrstvami gravitačními a mění své tempo, já tomu říkám „pootáčí se“ (vůči Pozorovateli vzdálenému ve zvolené klidové soustavě), fyzikové tomu říkají „dilatace času“... což je také změna tempa plynutí času. A pak se nazývá toto porovnání „delta t“ / „t“ gravitační rudý posuv. A tady bych měl na ty odborníky tuto otázku: my-lidé-pozorovatelé pozorujeme na „stínítku“ = ve spektru jaký posuv? čeho? aby se přitom rozlišil gravitační rudý posuv od „normálního“ rudého posuvu?

„A pojďme dál“, by řekl Soukup: Když tedy hmota (rozložení hmoty) zakřivuje časoprostor, dle OTR, tj. i čas i prostor, tak jak křivý byl čas v době když byl vesmír mladý, např. 50 000 let od Třesku?, tam v té době byla veškerá baryonní hmota 10^{52} kg pěkně natěsnána u sebe, rodily se z té polévky hvězdy (ještě hustější prostředí než ta předešlá polévka) a mezi hvězdami už řidší a řidší polévka..., takže i gravitační pole u hvězd a mezi hvězdami bylo nehomogenní, hvězdy byly blízko sebe až... až skoro se dotýkaly, dotýkaly se svými gravitačními poli a tím pádem se tam o překot rodily ony gravitační vlny, změna tempa času, tedy všude vůkol panovala i „polévka času“ s různými tempy plynutí, bylo to „časové nehomogenní pole“... někde „to“ stárlo rychleji, někde pomaleji... až nějakým mechanismem se (do stavu „stop-stav“ od Třesku např. 2 miliardy let, nebo 5) musel čas dohodnout sám se sebou, aby se sjednotilo to roztržité stáří-stárnutí různými tempy, "dilatace na každém kroku" v té plazmě... aby stárnutí „pro všechny bylo stejné“, ano? Jak se měnilo tempo plynutí času v takové „časové polévce“ po Třesku když i tam vládla OTR, která děsně zakřivovala i čas i prostor kolem rodících se hvězd, ... ptám se odborníků.

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

23. úno 2020, 09:53

Citace: „Fyzikové netvrdí, že by čas plynul v každém místě vesmíru stejně, stačí např. plynutí času satelitů GPS, které je jiné, než pozemský čas a musí se pravidelně vzájemně upravovat.“

Reakce: pozor, pane Dvořák, aby nedošlo k nedorozumění, tak tu je moje dovysvětlení: V každém místě ve Vesmíru kam bodnete špendlíkem, bude Pozorovatel P(1), P(2), P(3)...P(1251)...P(n) a každý ten pozorovatel z různých koutů vesmíru může !!!! tvrdit STR, tedy z jeho xyz soustavy, kterou si on a každý pasuje do klidu, tak může tvrdit, každý, že od něho“ v místě se silnější gravitací do míst (GPS) se slabší gravitací (přes hladiny gravitačních

potenciálů) „probíhá“ dilatace času, ;anebo může každý P(n) tvrdit, po celém Vesmíru, dle STR, že od něj letí raketa u níž dilatuje čas (dle STR), ano, každý pozorovatel P(n) to tvrdí „ve své soustavě“ pozoruje rakety nebo hvězdy a když se mu některý objekt pohybuje rychlostí blízkou světla.. tak ON- pozorovatel vyhodnotí raketový čas jako dilatovaný..., čili všem POZOROVATELUM všude běží KOSMOLOGICKY čas stejným tempem od Třesku, všude je „stop-čas“ 13,78 miliard od vzniku Vesmíru, ale každý z těchto P(n) pozorovatelů se pak...pak...pak může pasovat do klidu, jeho soustava „stojí“ a v ní se mu pohybují tělesa, celý vesmír různými rychlostmi a tedy ON pozoruje dilatace, (které nemění stáří vesmíru, ani tempo KOSMICKÉHO času, a dokonce aniž by na kvasarech aj. tělesech dilatace byla, jen POZOROVATEL to tak pozoruje. Pozorovatel dostává do svého snímáče „spektrum, v něm rudé posuny, a ON je vyhodnotí dle STR, že taáám kdesi na tělese na konci vesmíru dilatuje čas. Jenže ve spektru je rusý posun jen presentací pootáčení soustav kvasaru od domácího pozorovatele, a proto ta dilatace, tu pozoruje pouze Pozorovatel pasovaný do klidu ve spektru, ale na tělesa-kvasaru si běží čas stále stejným tempem jako je u nás. - A teprve z této výchozí pozice, že je čas ve „stop-stavu“ = dnes = 13,8 miliard let od Třesku pro všechny tělesa ve vesmíru, stejný, můžeme polemizovat o dalším nápadu, se ptát zda ten čas (pro všechny, pro celý vesmír) náhodou neplynul v různých dobách věků jiným tempem odvíjení.

-
-

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

23. úno 2020, 10:22

A pojd' me dál, řekl by Soukup : Citace :“ Plynutí času závisí na rychlosti objektu a síle gravitačního pole, které je vlastně druhem "statické rychlosti", polem, ve kterém se nemusíte vůbec pohybovat a přesto čas plyne jinak rychle“.

Reakce : pane Dvořák, Vy jste úplně v jiné hladině uvažování, kterému nerozumím. Nutno si uvědomit, že my-lidé na této Zemi se i s touto zemí pohybujeme-putujeme-plujeme vesmírem a nevíme jak a kudy a...a abychom ho mohli (ten vesmír a tělesa a čas a polohy a rychlosti i gravitaci) pozorovat a vyhodnocovat, musíme svou pozici vesmírnou „pasovat do klidu a sebe dát do středu vztažné soustavy“...to znamená, že neumíme zastavit svůj pohyb Vesmírem, putujeme po délkový dimenzích x, y, z a putujeme také časem (po čase) , který také neumíme zastavit. Jen zahájíme pozorování a posuzování vesmíru ze zvoleného počátku „polohy“ $x=0,y=0,z=0$ a ze zvoleného času $t=0$. Pak teprve poté můžeme stvořit STR a OTR a to s platností „pouze“ v soustavě pasované do klidu. STR nám říká o dilatacích, atd. atd. , z pohledu naší soustavy ale opomíjíme to, že i soustava Země sama není v klidu „pro globální situaci“ ve Vesmíru, kde kvasar nás pozoruje, že Země letí skoro cééčkem, že na Zemi dilatuje čas (a my to nevíme) ale on to ví.

[OndrejDvorak](#)

Příspěvky: 17

Registrován: 10. úno 2020, 11:14

04. bře 2020, 09:01

Rozpínání vesmíru

Měříme-li vzdálenost určitého objektu ve vesmíru, měříme zároveň v čase o tuto vzdálenost posunutém nazpět. Čas a vzdálenost jsou v kosmologii spojené nádoby, je to de facto tatáž veličina, vzájemně zaměnitelná. Vzdálenost měříme časem, a čas měříme vzdáleností. Čím

vzdálenější objekt, tím starší historii sledujeme a platí to zcela obecně, není zde žádná výjimka. Osa času a osa vzdálenosti jsou pro nás spojené, dalo by se říci, spleené.

Otázka proto zní, VÍME SKUTEČNĚ, ZDA SE VESMÍR ROZPÍNÁ?

Osa času a osa vzdálenosti jsou pro nás totožné, nelze je oddělit a je snadné zaměnit jednu za druhou.

Hubbleova konstanta říká, že čím vzdálenější objekt, tím vyšší rychlostí se od nás vzdaluje. Položme si otázku, jde o vzdálenost prostorovou anebo časovou? Můžeme vědět, která z nich je pro tuto konstantu určující?

Představme si nyní situaci, kdy Hubbleova konstanta není definována vzdáleností prostorovou, nýbrž časovou. Co nám vyjde? Vyjde nám přesný opak rozpínání, smršťování. Je to paradoxní, že pouhá záměna jedné totožné osy za druhou vytváří zcela opačný obraz vesmíru, než který nyní používáme pro další hodnocení a zkoumání?

Chybou v úvaze, která nebere v potaz možnost, že změna rychlosti není vázána na prostorovou vzdálenost, nýbrž na vzdálenost časovou, dospíváme ke zcela zásadním důsledkům v dynamice vesmíru. Touto záměnou je například možno vysvětlit všechnu temnou energii, je možno tuto energii zcela eliminovat, jelikož druhým ze dvou možných výkladů, ztrácí půdorys své existence.

Není populární říkat, že něco nevíme, poukazovat na možný jiný výklad, který bere oporu tezí, jenž máme za prokázané a nepochybné. Vědomost o nevědomosti není populární, protože sama nedává odpovědi.

-
-

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

25. bře 2020, 09:42

Tady je jedna odpověď s názory

http://www.hypothesis-of-universe.com/d...aa_091.pdf

-
-

[dudr66](#)

Příspěvky: 21

Registrován: 31. srp 2016, 19:37

25. bře 2020, 21:12

OndrejDvorak píše:

Otázka proto zní, VÍME SKUTEČNĚ, ZDA SE VESMÍR ROZPÍNÁ?

Hubbleova konstanta říká, že čím vzdálenější objekt, tím vyšší rychlostí se od nás vzdaluje. Položme si otázku, jde o vzdálenost prostorovou anebo časovou? Můžeme vědět, která z nich je pro tuto konstantu určující?

.

Rozpínání vesmíru je fakt, ověřený několika způsoby. Např. kosmologická dilatace času u vzdálených supernov. Jejich výbuch trvá o několik dní déle, z našeho pohledu. Protože se za tu dobu vzdálily od nás o několik světelných dní.

A u Hubbleova zákona je vzdálenost v Mpc. Ale vás asi zajímá víc vaše fantazie, než realita.

-
-

[OndrejDvorak](#)

Příspěvky: 17

Registrován: 10. úno 2020, 11:14

26. bře 2020, 12:37

Rozpínání vesmíru jako fenomén nemá jiný důkaz, než pozorování lineárního zrychlení v závislosti na vzdálenosti. Jenže. Vzdálenost měříme časem, a měřené rychlosti nesdílí stejný časový rámec, každé měření je otiskem jiného času, jiného stavu vesmíru. Věda říká, že se vesmír rozpíná, a používá k tomu historický důkaz. O současném stavu vesmíru nám ta pozorování mnoho říkají, říkají, jakou rychlostí se vzdálené galaxie pohybovaly před nějakou dobou, jakou rychlostí se pohybují dnes nevíme a vědět nemůžeme, proto je rozpínání, ve smyslu současného faktického stavu vesmíru, jen nevyvratitelná domněnka, fikce, které se věda rozhodla věřit, protože se ta fikce sama nabízí. Je pěkné myslet si, že ono lineární zrychlení platí i skutečný (současný) vesmír, ovšem důkaz pro to nemáme žádný. Čím vzdálenější vesmír pozorujeme, tím starší, tj. čím novější tím bližší, a čím novější, tím nižší rychlosti vzdalování pozorujeme, z čehož lze vytvořit úplně stejně validní domněnku, že se společně s plynutím času rychlosti snižují a vesmír se smršťuje. Nezastávám ani jeden z názorů, jen říkám, že rozpínání vesmíru je pouhá domněnka, pracovní hypotéza, kterou není čím doložit ani vyvrátit.

26. bře 2020, 17:51

Když budete přemýšlet týden (možná rok, nevím.. , každému to trvá jinak) nad tímto : http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_071.jpg ,tak možná se Vám rozsvítí jak to s tím "křivením" čp je. Hubble vidí jen téééeměř přímku $v = H \cdot d$ (ve spektrech se nepozná ono "pootáčení" soustav emitenta = kvasar na škále 13,8 miliard let, stále je to skoropřímka, pootáčení čp kde ten kvasar byl..., vůči naší soustavě na Zemi zvolené.) Kdybych byl dobrý počítačový expert namaloval bych Vám to "rozbalovávání" do "gif".

26. bře 2020, 17:56

Ještě si k tomu přemýšlení přiberte tento obrázek http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/c/c_053.jpg ...

[OndrejDvorak](#)

Příspěvky: 17

Registrován: 10. úno 2020, 11:14

30. bře 2020, 11:49

Dá se říct, že námi pozorovaný vesmír je přesně jako známá Platónova jeskyně, ve které pozorujete stíny věcí za záclonou. Pozorované galaxie jsou jen stíny skutečných galaxií, které jejich nosiči za záclonou dávno odnesli pryč. Pozorujeme-li vesmír, vidíme tisíciletí staré stíny "věcí", které tam již dávno nejsou a jejich současná, tj. skutečná podoba a vlastnosti nám jsou neznámé. Proto z těchto stínů, dávných pozůstatků, odrazů skutečnosti, nelze vyvozovat

zákonitosti aktuálního chování vesmíru. Rozpínání vesmíru je zákonitost optické iluze, nikoliv skutečnosti.

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

30. bře 2020, 16:30

To co tu říkáš není nic nového. Od samého začátku "objevu" axiálního rozpínání (já navrhuji verzi "rozbalování") Vesmíru z "jednoho bodu-singularity" se "ví" že už tyto stavy co tady "dnes" pozorujeme" v reál-stavu neexistují, že kvasar co ho vidíme "tam" už dávno neexistuje. Ale ... v této souvislosti jak si to napsal, mě napadla "hloupost", že...že vlastně pozorujeme velký třesk = big-bang který "tam" už neexistuje v reál-stop stavu a čase...že vlastně na místě "big-bangu může být "velká hospoda v které hrají duše zemřelých lidí mariáš.".....čili tam může být "cokoliv" (ve smyslu že kdyby Sluce najednou zmizelo, že my bychom ho ještě 8 minut viděli-pozorovali). I z tohoto pohledu mého odmítání Hubbleho axiálního rozpínání je mnohem kreativnější názor-nápad o R O Z B A L O V Á V Á N Í celého Vesmíru, respektive 3+3D časoprostoru ze stavu "velmi křivého = bigbang" do stále plošších stavů křivosti dimenzí, ovšem s úžasným famózním abstraktem, že se Vesmír nerozbaluje jen z jednoho bodu-singularity, ale rozbaluje se "ze všech bodů tohoto časoprostoru = tohoto vesmíru, tedy se rozbalují křivosti čp v každém bodě kolem nás, z planckových škál, z vřícího vakua se rozbaluje křivost čp až do globálních škál velikostí 10^{26} m...a každý bod-pozorovatel v libovolném místě vesmíru může sledovat ono rozbalování k ř i v o s t í čp dimenzí...v čase...; náš Vesmír je bublinou křivých stavů dimenzí čp od těch nejkřivějších až po ty nejplošší, euklidovské plochosti, náš vesmír-bublina "plave" v "jiném" časoprostoru, tedy v tom totálně plochém euklidovském nekonečném, kde čas neběží (tady ano, tady se rozbaluje čas, jeho křivost) a v němž v tom vnějším-plochém stavu neexistuje hmota, protože hmota je opět jistým stavem křivosti dimenzí čp, jsou to (ty elementární částice) klubička-vlnobalíčky-geony, které také "plavou" v méééé křivém stavu čp. Atd.....atd. Jak to popisuje moje HDV, kterou nikdo (zřejmě záměrně) nečte. - - Křivení dimenzí čp je hmototvorné...náš Vesmír je tak veliký jak velké k nemu zvolíme jednotky...je tedy skoronekonečnou bublinou = skoromalou singularitou NEBODOVOU bublinkou, jak o ní vypráví soudobá kosmologie.

[OndrejDvorak](#)

Příspěvky: 17

Registrován: 10. úno 2020, 11:14

30. bře 2020, 19:26

Berte tuto diskusi nadále jako samomluvu. Prostě argumenty rozpínání vesmíru jsou pro mne zcela nepřesvědčivé, a nevidím sebemenší důvod, proč na nějaké rozpínání usuzovat. Pozorování lze interpretovat stejně dobře s opačným výsledkem, tj., že se vesmír smršťuje, tudíž je dle mne racionální jít zlatou střední cestou a nějaké "expanze, či kontrakce prostoru" jednoduše vypustit z úvah. Nejsou prokazatelné, jsou nadbytečné a zcela nepřesvědčivé. Ve fyzice je rozpínání, dle mého názoru, jenom proto, že je jedni papouškují od druhých, kteří je papouškovali od dalších atd., až k Hubblovi, který si poptel zdání se skutečností.

[JosefN](#)

Příspěvky: 23

Registrován: 15. kvě 2019, 06:03

15. kvě 2019, 06:23

Je to velmi dobrý postřeh pane Dudr. V poslední době mám tytéž tendence si myslet, že Hubbleův zákon byl sice postaven "úspěšně" jako lineární, (jako přímá úměra : čím větší vzdálenost tím vyšší rychlost vzdalování), ale linearita H.z. přesto bude chybným faktem reality. Podle mých úvah (viz mé web-stránky, kde je více) se vesmír „nerozpíná“ (lineárně) (z jednoho singulárního bodu = BB) , ale se Vesmír „rozbaluje“, tedy rozbaluje je křivost časoprostoru, která začíná po Třesku ve stavu velmi vysoké křivosti (stav plazmatu)...a postupně se tato křivost časoprostoru (3+1D) (anebo spíše 3+3D) nelineárně !! rozbaluje-narovnává. V dnešním věku Vesmíru je už reální globální křivost tééměř euklidovskou přímkou. Dokonce možná i tempo plynutí času není konstantní od Třesku ke dnešku, ale v různých etapách-fázích běhu času, v různých „stop-stavech“ věku Vesmíru, se „tempo plynutí času“ mění. Rozbalování Vesmíru, čili spíše časoprostoru, však probíhá „dvojím prováděním“ : a) do globálních rozměrů se křivosti délkové (ale možná i časové) narovnávají, b) do planckových škál velikostí křivosti (z dob po Třesku) zůstávají a dokonce se ještě prohlubují v „geonech-konglomerátech“ = lokální singularity (nadneseně řečeno : každý bod v plazmě je singulární lokalitou, stavem nějaké geon-křivosti) kompakťifikovaných dimenzí. To zní neučesaně, i záhadně...že...ale...; úvahu o tom lze zahájit od stavu ranného věku Vesmíru, tj. od plazmatu, což je „homogenní stav chaosu vřících dimenzí čp“ a ten se začne r o z b a l o v a t do „globálu“, ale také budou v tom „vřícím chaosu, v té pění dimenzí“ vznikat „lokality“ nějakého stavu křivosti dimenzí, které „zamrznou“ v tomto tvaru- stavu...a máme geon..., geon (název pro obecný element hmoty...geneze, nukleogeneze pak přináší vějíř stavů hmoty) jakoby „plave“ v okolním proměnném časoprostoru...dokonce tu úvahu lze rozšířit tak, že Vesmír „má“ z á k l a d n í 3+3D síť euklidovsky plochých (nekonečných) dimenzí a...a v tomto rastru-síti čp „plavou, jsou v něm vnořeny“ další stavy křivosti čp-dimenzí což je hmota a její projevy, čili „v rastru“ plave „proměnlivý Vesmír“, jeho hmotové různosti a projevy. Z tohoto úhlu pohledu lze vysvětlit mnohdimenzionalitu vesmíru. Plazma po Třesku „se rozbaluje“ a souběžně s tím si „sbaluje“ do konglomerátů z těch „zamrznutých“ vlnobalíčků = hmotových elementů do složitějších seskupení = atomy, molekuly atd.